

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **M. H.,**
bytem N.
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Seidlem, Ph. D.
sídlem Jiráskova 1343/2, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2019, č. j. MV-41132-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2019, č. j. MV-41132-4/SO-2019, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 12 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Karla Seidla, Ph. D., advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019, č. j. OAM-29046-9/DP-2018 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla podle § 46 odst. 3 s odkazem na § 46 odst. 1 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí nezabývala žádaným důvodem pobytového oprávnění, tj. sloučením rodiny, nýbrž neplněním účelu povoleného pobytu (podnikání).
3. Žalobce argumentoval tím, že v posuzovaném řízení bylo nesprávně přihlíženo k jeho výsledku v řízení sp. zn. OAM-1984-16/DP-2018 (dále jen „*jiné řízení*“), jehož předmětem bylo prodloužení pobytového oprávnění žalobce za účelem podnikání, a že přijatý závěr o neplnění účelu pobytu (podnikání) není správný. Nesprávnost skutkových zjištění ohledně neplnění účelu pobytu v jiném řízení žalobce podrobně odůvodnil v čl. I žaloby.
4. Žalobce argumentoval tím, že správní orgány v posuzovaném řízení nesprávně vycházely ze skutečností zjištěných v jiném řízení, které nebylo pravomocně skončeno, tyto samy posuzovaly a dospěly k nesprávným skutkovým i právním závěrům.
5. Žalobce dále namítl s odkazem na § 46 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců, že neplnění účelu předchozího povolení k dlouhodobému pobytu nemůže být důvodem pro neudělení pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny.
6. V závěru žaloby žalobce namítl, že ve správním řízení nebyla řádně posouzena přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve vztahu k němu i členům jeho rodiny (manželka žijící na území a nezletilý syn žijící na území), kdy jeho syn přijde o pravidelný kontakt se svým otcem. Žalobce argumentoval i pořízením bytu na hypotéku a tím, že většina nejbližších osob žije na území.
7. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že postupem, kdy správní orgány vycházely z protokolu o výsledku žalobce v jiném řízení, nebyl porušen zákon a odkázala na § 51 odst. 1 a § 51 odst. 1 správního řádu a související judikaturu. Žalovaná setrvala na závěru, že žalobce neplnil účel předchozího pobytu (podnikání) a vykonával závislou práci, a poukázala na to, že žalobce námitky týkající se tohoto posouzení v odvolacím řízení

neuplatnil. Žalovaná doplnila, že jiné řízení bylo pravomocně skončeno dne 20. 3. 2019. Pokud jde o namítaný § 46 zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé neplnění účelu pobytu žalobcem je zákonným důvodem nevyhověním žádosti týkající se jiného požadovaného účelu pobytu.

9. Ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobci není trvale odepřen pobyt na území a může požádat o vydání nového pobytového oprávnění. Žalobce může realizovat styk s rodinou prostřednictvím bezvízového styku (90 dní v průběhu jakéhokoli 180 denního období), když manželka a syn mají na území trvalý pobyt a rodinný příjem zajišťuje manželka ze svého zaměstnání.
10. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

11. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení ve lhůtě jim k tomu soudem poskytnuté a ani později nevyjádřili svůj nesouhlas s takovýmto postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je důvodná.
14. Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti: Žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu uděleného za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná s platností od 14. 3. 2016 do 13. 3. 2018. Dne 31. 1. 2018 podal v jiném řízení žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dne 19. 9. 2018 podal žalobce žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Součástí spisu jsou listiny z jiného řízení (protokol o výsledku žalobce ze dne 28. 5. 2018 a smlouva o sdružení). Prvoinstančním rozhodnutím byla žádost žalobce zamítnuta, neboť neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů účel, pro který mu bylo vízum uděleno, resp. vydáno povolení k dlouhodobému pobytu. Prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žádost žalobce podaná v jiném řízení byla zamítnuta, ale proti rozhodnutí bylo žalobcem podáno odvolání, že bylo prokázáno, že žalobce neplnil účel předchozího pobytu, protože nepodnikal, ale vykonával závislou činnost, a že žalobce neprokázal, že by neplnil účel pobytu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí prvoinstanční orgán uvedl, že žalobce na území žije od roku 2007, ve vlasti žil po převážnou dobu života a nyní žije s manželkou a synem na území ve vlastním bytě (manželka a syn mají povolení k trvalému pobytu), na území žije i bratr žalobce, přičemž na Ukrajině žijí rodiče žalobce a jeho bratr. Prvoinstanční orgán uvedl, že veřejný zájem na tom, aby na území žili cizinci, kteří plní účel pobytu a dodržují zákony, převažuje nad individuálním zájmem žalobce, když žalobce může rodinu na území navštěvovat na základě bezvízového styku nebo se rodina může setkávat na Ukrajině. V odvolání žalobce uplatnil dvě námitky, a to že prvoinstanční orgán vůbec neposuzoval přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců a že vycházel z nepravomocně skončeného jiného řízení, aniž by závěr o neplnění účelu pobytu

sporoval.

15. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že obsah výpovědi žalobce v jiném řízení prokazuje, že žalobce neplnil účel předchozího pobytu (podnikání) po dobu nejméně posledních čtyř let, a že jiné řízení bylo pravomocně skončeno dne 20. 3. 2019 zamítnutím žádosti žalobce právě z důvodu neplnění účelu předchozího pobytu. Žalovaná dodala, že podle § 174a zákona o pobytu cizinců nepřikazuje hodnotit přiměřenost rozhodnutí vydaného ve věci žalobce, nicméně prvoinstanční orgán přiměřenost hodnotil a žalovaná jeho posouzení aprobovala.
16. Žalobce v žalobě namítl s odkazem na § 46 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců, že neplnění účelu předchozího povolení k dlouhodobému pobytu nemůže být důvodem pro neudělení pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny.
17. Klíčové pro posouzení žaloby bylo zaujetí právního závěru k otázce, zda podle § 46 odst. 1 věta druhá, odst. 3 zákona o pobytu cizinců může být důvodem zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny skutečnost, že cizinec neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno.
18. Soud dospěl k závěru, že správní orgány na případ žalobce aplikovaly § 46 odst. 1 věta druhá, odst. 3 zákona o pobytu cizinců nesprávně. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že jediným důvodem zamítnutí žádosti žalobce bylo neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu žalobce, když se správní orgány naplněním podmínek stanovených zákonem pro udělení pobytového oprávnění za účelem společného soužití rodiny nezabývaly.
19. Žalobce žádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona o pobytu cizinců. Podle § 46 odst. 1 věta druhá, odst. 3 zákona o pobytu cizinců je nutno takovou žádost zamítnout ve dvou případech.
20. Jednak jde o případ, kdy žadatel *neplní* na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu. O tento případ u žalobce jít nemůže, protože správní orgány svá rozhodnutí neopřely o to, že by v době vydání správních rozhodnutí žalobce měl uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem, pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu (společné soužití rodiny). Tato varianta tedy nepřichází u žalobce do úvahy.
21. Dále jde o případ, kdy žadatel *neplnil* v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno. Ani o tento případ u žalobce nejde, protože správní orgány nezjistily (a své rozhodnutí neopřely o to), že by žalobci bylo uděleno nějaké vízum k pobytu nad 90 dnů, jehož účel by žalobce v době jeho platnosti neplnil (povolení k dlouhodobému pobytu není vízem k pobytu nad 90 dnů).
22. Soud je tedy toho názoru, že vzhledem k popsané právní úpravě neplnění předchozího účelu dlouhodobého pobytu (podnikání) v minulosti nemůže být důvodem podle § 46 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců pro zamítnutí žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny. Ustanovení § 46 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců se týká jen plnění účelu *víza k pobytu nad 90 dnů*, kterým povolení k dlouhodobému pobytu není. Shrnuto, právní posouzení správních orgánů, které za důvod pro zamítnutí žádosti žalobce považovaly neplnění účelu předchozího pobytu žalobce na základě povolení k dlouhodobému pobytu, není správné.

23. Pokud prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že pod § 46 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců je nutno podřadit i neplnění (jiného než soužití rodiny) účelu vydaného dlouhodobého pobytu, protože podle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se toto zákonné ustanovení má užít obdobně, není toto právní posouzení správné. Užil-li zákonodárce slovo „obdobně“, mínil tím v souladu se zavedenou legislativní praxí, že předmětný právní vztah se řídí určitou právní úpravou v plném rozsahu. Pokud by se předmětný právní vztah neměl určitou právní úpravou řídit v plném rozsahu nebo by se měl řídit jen některými částmi určité právní úpravy, užil by zákonodárce při odkazu na tuto úpravu slova „přiměřeně“. Jelikož zákonodárce užil v § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců slovo „obdobně“, nelze dovodit, že by při výkladu § 46 odst. 1 věta druhá u povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití mělo být za vízum k pobytu nad 90 dnů (podle § 30 a násl. zákona o pobytu cizinců) považováno povolení k dlouhodobému pobytu (podle § 42 a násl. zákona o pobytu cizinců), jde-li nesporně o dva odlišné typy pobytového oprávnění. Argumentoval-li prvoinstanční orgán § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jde o argumentaci lichou, protože toto zákonné ustanovení reguluje jen to, kde je oprávněn cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat.
24. Soudem prezentovaný výklad § 46 odst. 1 věta druhá, odst. 3 zákona o pobytu cizinců podporuje i čl. 6 odst. 1 Směrnice Rady 2003/86/ES, podle kterého členské státy mohou zamítnout žádost o vstup a pobyt rodinných příslušníků toliko z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví.
25. Soud shrnuje, že žalovaná pochybila, pokud aprobovala právní posouzení prvoinstančního orgánu, že důvodem zamítnutí žádosti žalobce může být neplnění účelu předchozího povolení k dlouhodobému pobytu v minulosti. Z uvedeného důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné, protože vychází z nesprávného právního posouzení. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil, aniž by se zabýval ostatními žalobními námitkami.
26. Obiter dictum se však soud považuje za nutné vyjádřit k námitce žalobce týkající se jiného řízení, byť, jak je výše uvedeno, nebylo to pro rozhodnutí správních orgánů právně významné.
27. Námitky žalobce ve vztahu ke skutkovému zjištění o neplnění účelu povolení k dlouhodobému pobytu (podnikání) nebyly důvodné. Podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá žalobcem nespоровaná skutečnost, že v době vydání napadeného rozhodnutí bylo již o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení pobytového oprávnění za účelem podnikání z důvodu neplnění účelu pobytu pravomocně rozhodnuto. Pokud žalobce namítal, že správní orgány nemohly vycházet z podkladů jiných správních rozhodnutí (výslech žalobce atp.), pak se mýlí, protože tento postup není správním orgánům zapovězen. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. července 2018, č. j. 10 Azs 383/2017 - 36, podle něhož lze podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku výslovně uvedl, že ve své judikatuře opakovaně zdůraznil, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu legální cestou, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a

reagovat na ně (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2014, čj. 1 Azs 195/2014-36, nebo ze dne 25. 1. 2018, čj. 4 Azs 248/2017-37).

28. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. Pokud žalobce v žalobě žalobce navrhl k důkazu smlouvu o sdružení, živnostenské oprávnění, čtyři daňová přiznání a potvrzení o bezdlužnosti, oddací list, rodný list, výpis z katastru nemovitostí, pak tyto vzhledem ke zjištěné nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení nebyly pro rozhodnutí soudu relevantní.

VI.

Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má právo na náhradu nákladů řízení žalobce, jenž měl ve věci plný úspěch. Přiznaná náhrada nákladů řízení sestává z následujících položek: 1) zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč; 2) odměna advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, kterými se rozumí převzetí a příprava zastoupení a seps žaloby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, celkem 6 200 Kč; 3) náhrada hotových výdajů v souvislosti s těmito dva úkony právní služby, tj. podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu 300 Kč/úkon, celkem 600 Kč; 4) částka daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést, ve výši 1 428 Kč. Výše náhrady účelně vynaložených nákladů řízení v tomto řízení tedy činí celkem 12 228 Kč. Žalované byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve lhůtě, již soud považuje za přiměřenou vzhledem k možnostem platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. listopadu 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu